

ekstraordinært at afholde saa betydelige Udgifter, som disse Jærnbaneloves Gennemførelse vil føre med sig, saa at der altsaa maa tænkes paa ekstraordinært at staffe Midlerne til Veje. Det vides endvidere, at Tidsforholdene ikke ere gunstige, og at de forskellige Næringsklasser føle sig trykkede og ikke ere i Stand til at betale yderligere Statter, samtidig med, at man kan forudsæ, at naar man skal sætte forskellige Samfundsklasser i Stand til at bestaa i den store Konkurrence, som de europæiske og amerikanske Forhold føre med sig, maa der paa mange Punkter træffes Foranstaltninger fra Statens Side, som maa medføre betydelige Omkostninger. Selv om man sparer paa nogle Punkter, vil der dog være Tale om betydelige Udgifter paa de ordinære Budgetter, og tillige vil en af disse Love, nemlig Loven om de private Jærnbaner, for mange Egne medføre en Forøgelse af Statterne for at tilvejebringe det fornødne Tilskud fra de paagældende Egne. Men naar Forholdene altsaa ere saaledes, og naar man ikke har en Kassebeholdning, hvoraf man kan tage Pengene, er det ganske naturligt, at man fraviger den i tidligere gunstige Tider almindelige Fremgangsmaade, at tage Pengene til Jærnbaneanlæg af de løbende Indtægter, og tværtimod nu tænker paa at staffe ekstraordinære Midler til Veje til Dækning af disse Udgifter. Forholdet er jo nemlig her et særligt. Ellers, naar der er Tale om et eller andet, mere eller mindre befoøstligt Foretagende, som skal gennemføres i Løbet af et Aars Tid eller to, ligger Spørgsmaalet om Tilvejebringelsen af Pengene for ved det enkelte Aars Finanslov. Men her er Tale om uden for Finansloven at vedtage en Række af kostbare Anlæg i den nærmeste Aarrække, og tillige er der i en af disse Love en Bestemmelse, hvorefter Landets Befolkning rundt omkring vil staa med et retligt Krav paa, naar de opfyldte de fastsatte Betingelser, at forlange meget betydelige Tilskud af Statskassen. Men vedtager man saadanne Love, som naturligvis, naar de først ere udfomne, skulle følges, er det ogsaa ganske i sin Orden, at man med det samme giver Anvisning paa, hvorledes Midlerne skulle staffles til Veje, naar det først maa erkendes, at de næppe kunne staffles til Veje gennem de ordinære Indtægter, og saa bør Beslutningen derom tages nu. Staar man ved Behandlingen af Finansloven og ikke kan enes om et Punkt, maa man styde det paagældende Foretagende ud. Foreligger der Love, hvorefter det og det skal foretages, og hvorefter Befolkningen

har Ret til at fordrø visse Tilskud, kan man ikke give Anvisning paa at styde Sagen ud, saa maa Pengene staffles til Veje. Og kan det anses for givet, at man ikke kan tage Beløbet af de ordinære Indtægter, saa maa det staffles til Veje paa ekstraordinær Maade, og det bør fastslaaes samtidig med, at man vedtager Loven. — Der er overhovedet noget paafaldende i de Indbendinger, man gør imod Vaaneparagraffen. Man siger: Denne Regering kan man ikke bevilge en Vaaneparagraf. Man synes dog at have ganske god Tillid til denne Regering, thi man nærer ikke nogen Betænkelse ved i stort Omfang at vedtage Love, hvorved man beinhdiger den til paa sit Ansvar at gennemføre store og vigtige Foranstaltninger, der koste mange Penge. Men, naar der er Spørgsmaal om at rejse Penge, saa siger man: Dem skal den ikke have, det skal være forbeholdt senere Forhandlinger. Der synes i Virkeligheden at være noget i højeste Grad modsigende i dette. Sa, hvis Forholdet var det, at der var Tale om at optage nu et Laan paa 30—35 Millioner, som skulde ligge i Kassen, og hvoraf man skulde tage i de følgende 6, 7, 8 Aar til Bestridelse af Udgifterne ved Jærnbaneanlæg, saa kunde man tænke sig det Raisonnement, at man risikerede, at Pengene bleve brugte til noget andet. Men, saaledes som Paragraffen her er affattet, skal Laanet ikke optages før i det Øjeblik, Udgiften skal afholdes, idet der udstedes Obligationer til det tilsvarende Beløb. Det hele, som det altsaa nu gælder om, er at tage en Bestemmelse, der gaar ud paa, at man ikke i de kommende Aar ved Behandlingen af Finanslovene skal være udsat for at maatte tage Hensyn til disse Anlæg, men skal kunne paaregne Statens øvrige samlede Indtægter uafhængig af disse Jærnbaneanlæg, idet man kan tilvejebringe de fornødne Penge dertil ved Laan. Dette, mener jeg, er noget, som bør gøres. Hvorledes bliver ellers Situationen? Dersom man, naar man staa med Lovene og skal gennemføre dem, først skal til at forhandle om Pengenes Tilvejebringelse, kan jo det Tilfælde møde, at der er modsatte Meninger om Maaden at tilvejebringe dem paa, og at de kunne brydes saa stærkt, at man ikke kan blive enig derom. Saa vil altsaa et af to ske: Enten at man for at gennemføre disse Love maa knappe af paa andre Omraader til Skade for Samfundets Liv, saaledes at de Krav, de forskellige Samfundsklasser kunne stille til Staten om at blive støttede, maa tilfidesættes, eller ogsaa at der derved vil øves